

Mary Baloghová

Láska bez citu

Mary Baloghová

Láska bez citu

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: Heartless, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Signet Eclipse, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC, New York 2015,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English HEARTLESS.
First published in the United States by Berkley Books, New York.

Copyright © 1995 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1975-0

„VER MI, DIEVČA MOJE,“ povedala lady Sternová svojej krstnej dcére, „je načas, aby si myslela aj na seba. Vždy si kládla na prvé miesto rodinu – najprv mamičku, nech jej je zem ľahká, potom otecka, nech odpočíva v pokoji, a vždy svojho brata a dievčatá. Ale teraz je už Victor dospelý a získal dedičstvo, Charlotte sa vydala, Agnes je krásna ako obrázok a zrejme sa takisto skoro vydá, keďže sme ju predstavili viacerým vhodným džentlmenom, a Emily... Hm, nemôžeš sa stať mučeníčkou kvôli svojej najmladšej sestre. Je najvyšší čas, aby si dbala aj na svoje záujmy.“

Lady Anna Marlowová sa usmiala a pozorovala svoju mladšiu sestru na druhej strane galérie, ako si skúša elegantné šaty vhodné do Londýna. Na stoloch ležali baly látok, väčšinou hodváb a trblietavého saténu, niektoré boli sčasti odbalené. Veru na tom výjave spojenom s predstavou šiat, ktoré z krásnej látky ušijú, bolo čosi vzrušujúce.

„Agnes má osemnásť rokov, teta Marjorie,“ podotkla. „Ja dvadsaťpäť. Zostala som na ocot, tak sa to vraví, nie?“

„A stavila by som sa, že aj chceš zostať na ocot,“ vyhlásila lady Sternová ostro. „Život plyní rýchlo, dieťa moje, a čím je človek starší, tým beží rýchlejšie. Neskôr človek ľutuje, čo mohol urobiť v minulosti, a neurobil. Ešte je čas, mala by si si hľadať manžela, lebo o nejaký rok-dva môže byť neskoro. Muži nehľadajú matky svojich detí medzi ženami, ktorým ide na tridsiatku – keď si muži vyberajú partnerky, ide im hlavne o matky svojich detí, to by si mala vedieť. Máš v sebe veľa lásky, Anna. Mala by si ju dávať manželovi a aj ju od neho dostávať – a postarať sa, aby si mala zabezpečené postavenie a životné istoty.“

V tom mala pravdu. Victor, Annin jediný brat, nedávno dovŕšil dvadsaťjeden rokov. Ukončil univerzitné štúdiá a mal nový titul – pred čosi viac ako rokom im zomrel otec a odvtedy bol Victor grófom Royceom, onedlho sa má vrátiť domov a ujať sa svojich povinností. A práve sa zasnúbil. Čo bude teraz so mnou? uvažovala Anna. Čo bude s Agnes a Emily? Zrazu akoby ich domov už nebol domovom. Niežeby ich Victor vyhnal, ani Constance by to iste neurobila. Ale nikto nechce byť votrelcom v novom domove čerstvo zosobašených manželov – najmä nie ako stará dievka.

A ona veru je stará dievka. Anna si zopla ruky v lone. Ale nemôže sa vydať. Pri tom pomyslení ju zaplavil známy pocit chladu a zdalo sa jej, že stráca dych. Potláčala nevoľnosť.

„Na vaše naliehanie som priviedla Agnes do Londýna, tetuška,“ povedala. „Zrejme skôr nájde vhodného manžela tu než v Elm Courte. Bola by som rada, keby sa usadila.“

„Chcela som, aby si ju priviedla, nie poslala, dievča moje,“ poznamenala krstná matka. „Chcela som, aby ste si obe našli manželov. Ale hlavne ty, Anna. Si moja krstná dcéra – moje jediné krstňa. Agnes je pre mňa iba dcérou mojej druhej Lucy. Hoci mi hovoríte teta, nie som naozaj vaša teta, ako iste vieš. Vidím, že madam Delacroixová pomaly končí, už zrejme zobrala tvojej sestre miery.“ Vstala. „Teba chcem takisto primerane vystrojiť do mesta, moja milá. Prepáč, že ti to hovorím tak otvorene, ale vyzeráš trochu ako dedinčanka. Ešte aj obruče máš nevhodné – mali by byť dvojnásobne široké.“

„Široké obruče pôsobia smiešne,“ namietla Anna. Smiešne, ale nádherne žensky, pomyslela si. A krstná matka jej práve pripomenula, že medzi ňou a Agnes nie je nijaké pokrvné puto. Čo teraz? Bude vodiť Agnes na všetky spoločenské akcie, na ktorých by mohla padnúť do oka budúcemu manželovi? Nie je to Annina povinnosť? A nebolo by príjemné pekne sa vyobliekať a občas ísť do spoločnosti? Len na chvíľu?

Vrátim sa. A, samozrejme, vy budete tu, keď sa vrátim. Budete pamätať na to, drahá Anna, že ste moja? Telom i dušou? Ten hlas jej znel v hlave, akoby muž, ktorý tie slová vyslovil, stál v tej chvíli pri nej a práve ich povedal. Hoci ich vravel pred rokom v Elm Courte. Dávno a ďaleko. Nevráti sa. A aj keby sa vrátil, iste nezaškodí, ak si predtým užije trochu zábavy. Má len dvadsaťpäť rokov. A veru doteraz si v živote veľa neužila. Veď sa iba trochu zabaví... Koniec koncov nebude si hľadať manžela. Veľmi dobre vedela, že sa nemôže vydať.

„Hm, možno by som si aj ja mala dať ušiť zopár nových šiat,“ nadhodila a postavila sa vedľa lady Sternovej, „aby som vám nerobila hanbu, ak s vami raz či dva razy pôjdem do spoločnosti.“

„No teda, dieťa,“ odvetila krstná matka, „to by bolo ťažké, keď si taká krásna. V každom prípade móda je dôležitá. Poď.“ Chytila Annu pod pazuchu a prešla s ňou na druhú stranu miestnosti. „Vybavme to, nech si to nerozmyslíš.“

Agnes celá očervenela, rozžiarene vzdychala, že nebude potrebovať toľko šiat, ako tvrdí madam Delacroixová – naozaj ich mladá dáma potrebuje, keď ju prvý raz uvedú do spoločnosti? Anne stislo srdce. Jej sestra má osemnásť rokov a celé dva roky nosila smútok – najprv za mamou, potom za otcom. A predtým mama chorľavela, dostala suchoty, a otec, no, aj on bol chorý. A boli chudobní. Agnes nemala veľmi príležitosť užiť si mladosť.

„Namojveru, dieťa moje,“ povedala lady Sternová Agnes, „nebolo by vhodné, aby ťa videli v tých istých šatách viac ráz. Madam vie, čo ti treba. Okrem toho som jej dala prísne pokyny. A teraz je na rade Anna.“

Lady Sternová od začiatku trvala na tom, že berie na seba všetky výdavky spojené s tými pár mesiacmi, ktoré strávia v Londýne. Vyhlásila, že sa jej splní sen, keď bude môcť vziať do spoločnosti dve mladé dámy. Sama nemala deti. Anna si vzala z domu nejaké peniaze – Victor nástojil, aby si zobrala čosi z majetku, hoci zrejme potrvá ešte pár ro-

kov, kým sa mu podarí dosiahnuť, aby znova prosperoval. A možno sa mu to ani nepodarí, ak... Anna na to radšej nemyslela. Aspoň jeden-dva mesiace sa tým nebude trápiť. Pokúsi sa, aby sa jej rany trochu zahojili. Krstnej matke povedala, že si bude zapisovať všetky výdavky, ktoré minula na ňu a Agnes, a vráti jej to, len čo bude môcť.

A tak ju nakoniec vzala do parády madam Delacroixová, zobrala jej miery a robila všetko, čo patrilo do jej kompetencií. Anne sa zdalo, že tam stála aj niekoľko hodín, diskutovala zatiaľ s tými dvoma staršími dámami o látkach, ozdobách, spodniciach, šnurovačkách, hentakých šatách, onakých šatách – až sa jej z toho krútila hlava. Šnurovačku jej zatiahli silnejšie, než bola zvyknutá, a zahanbene – ale aj fascinovane – sa dívala, ako jej vytláča prsia, aby vyzerali väčšie, ženskejšie. A dali jej vyskúšať obruč takú širokú, až rozmýšľala, či v takej krinolíne prejde cez dvere.

Vychutnávala si každú chvíľu.

Cítim sa mladá a slobodná, je to úžasné, uvažovala. Niežeby v skutočnosti bola mladá a slobodná. Mladosť už prešla, a pokiaľ ide o slobodu... hm. Na chvíľu jej prišlo nevoľno, keď si spomenula, že vôbec nie je slobodná. Ak sa on vráti z Ameriky, ako prisahal... Ale veď ona si nechce užívať slobodu večne. Iba pár mesiacov. Hádam by jej nezazlieval, keby sa o tom dozvedel.

Bolo by úžasné, keby sa celé dva mesiace mohla cítiť mladá a slobodná.

„Namojveru, dieťa moje,“ zvolala lady Sternová, keď sa skúška šiat skončila, „hneď si omladla. Prežila si ťažké časy a oddane si sa venovala svojej rodine, ale teraz je čas, aby si sa venovala sebe. Ešte nie je neskoro. Akože tu stojím, ja ti veru nájdem správneho manžela.“

Anna sa zasmiala. „Stačí, ak sa s vami vyberiem na nejaký bál a koncert, teta,“ odvetila. „To mi zostane v pamäti na celý život. Nepotrebujem manžela.“

„Nezmysel!“ vyhlásila jej krstná matka rázne.

„Bohuprisahám, dnes sme pri tebe všetci vyzerali ako dedinskí truľovia, chlapče,“ povedal Theodore, lord Quinn, a pobavene si plesol po stehne. Sedel v hlbokom kresle v knižnici svojho synovca. Vzal si z komorníkovej ruky pohár s brandy a srdečne sa zasmial. „Ten vejár ich zaujal.“

Lucas Kendrick, vojvoda Harndon, nepil ani nesedel. Stál elegantne opretý o mramorovú kozubovú rímšu. Zdvihol vejár zo slonoviny a zlata, o ktorom hovoril jeho strýko, a ležérne si ovieval tvár. „Slúži na to, aby si človek ochladil čelo v dusnej miestnosti,“ poznamenal. „Veľmi praktická pomôcka!“

Strýka to pobavilo a znova sa zasmial. „Ha, je to len pretvárka, tak ako púder, rúž a znamienka krásy.“

Jeho synovec zdvihol obočie. „Chcete, aby som sa ukázal v spoločnosti polonahý, strýko?“

„To iste nie, chlapče,“ odvetil lord Quinn. Výdatne si odpil z pohára, chvíľu omáľal brandy na jazyku, potom ho preglgol. „Strávil som istý čas v Paríži a viem, ako sa tam muži obliekajú a správajú. Hoci si spomínam, že aj tam máš povest' muža, ktorý skôr udáva módu, než by sa ňou riadil. Možno šťastie, že máš aj povest' muža, ktorý vie presne strieľať a šermovať, inak by si človek myslel...“

„Áno...?“ Synovec mierne prižmúril svetlosivé oči a prestal sa ovievať. „Čo by si človek myslel?“

Strýko sa iba zasmial a obdivne si ho prezrel od hlavy po päty. Pobaveným pohľadom prechádzal po napudrovaných vlasoch úhladne zvlnených po oboch stranách hlavy, na šiji zviazaných veľkou mašľou – boli to jeho vlastné vlasy, nie parochňa –, po jednoducho krásnej tvári, po napudrovaných lícach zvýraznených rúžom, po znamienku krásy. Tmavomodrý hodvábny redingot mal striebristú podšívku, strieborná vesta bola vyšívaná modrým hodvábom, k sivým priliehavým trojštvrťovým nohavičiam mal biele hodvábne pančuchy. Na topánkach strieborné spony, vysoké podpätky. Vojvoda Harndon bol skrátka zosobnením parížskej ele-

gancie. Samozrejme, na boku sa mu vynímal meč s rukoväťou vykladanou zafírmí. Povrávalo sa, že jeho milosť vie tým mečom šermovať neobvyčajne zručne.

„To ti veru nepoviem, chlapče,“ povedal napokon lord Quinn. „Netúžim, aby mi špic tvojho meča trčal z chrbta. Ale milé od teba, že si dnes odišiel z klubu White’s tak skoro. Ručím ti za to, že celý večer sa spoločnosť nerozprávala o nikom inom, len o tebe.“ Znova sa zasmial. „Ten vejár, Luke! Prisámbohu, Jessop takmer zhltol portské aj s pohárom, keď si ho vytiahol a otvoril.“

„Možno si spomínate, Theo,“ Luke sa znova ovieval, ale nesmial sa, „odchádzal som z Paríža len veľmi neochotne. Vy ste ma na to nahovorili. Nech sa tu prepadnem, ak ma nahovoríte aj na to, aby som sa stal typickým anglickým džentlmenom, ktorý bude chodiť po svojich majetkoch v zle ušitom fraku, s bakulou v ruke a so psom pri nohe, nalievaj sa anglickým pivom a chrliť anglické nadávky. To odo mňa naozaj nečakajte.“

„Dofrasa, Luke,“ strýko zrazu zvažnel, „ak som ťa presvedčil, aby si sa vrátil domov, urobil som to len preto, aby si sa konečne ujal svojich povinností, lebo bez teba sa Bowden Abbey ľahko môže zmeniť na ruiny.“

„Priznám sa, Theo,“ vyhlásil chladne vojvoda Harndon, „je mi ukradnuté, čo sa stane s Bowden Abbey a s ľuďmi, ktorí tam žijú. Posledných desať rokov som sa bez nich celkom zaobišiel.“

„Nie, chlapče,“ namietol strýko, „ja ťa poznám lepšie ako iní. Možno sa zdáš chladný, keď neobšťastňuješ dámy a nelákaš tie najkrajšie do postele, a máš právo byť chladný, keď sa k tebe zachovali tak nespravodlivo. Ale ja viem, že Luke spreď desiatich rokov je stále dnešný Luke. Ty nie si ľahostajný, chlapče. Okrem toho na tvojich pleciach leží istá zodpovednosť. Už dva roky si vojvoda Harndon.“

„Nikdy som netúžil po tom titule,“ podotkol Luke, „ani som ho neočakával, Theo. George bol starší ako ja a pred de-

siatimi rokmi sa oženil.“ Chvíľu sa zdalo, že v hlase mu znie posmech. „Človek by čakal, že za tých osem rokov pred svojou smrťou sa postará o dediča.“

„Veru,“ prikývol strýko. „Ale mal iba jedného syna a ten prišiel na svet mŕtvy, Luke. Či sa ti to páči, alebo nie, teraz si hlavou rodiny a rodina ňa potrebuje.“

„Dávajú to najavo naozaj zvláštne,“ Luke sa už znova ovieval. „Nebyť vás, Theo, ani by som nevedel, či ešte niekto z nich žije. Ale ak niečo potrebujú, možno oľutujú, keď na ich potreby začnem reagovať.“

„Načase, aby sa staré rany zahojili,“ vyhlásil strýko, „a aby sa to dlhé vzájomné mlčanie skončilo. Ashley a Doris boli primladí, aby mohli byť zodpovední za to, čo sa stalo, a tvoja matka, moja sestra – hm, tvoja matka je hrdá ako ty, chlapče. A Henrietta...“ Pokrčil plecami, nedokázal dopovedať vetu.

„Henrietta je vdova po Georgeovi,“ dodal Luke a prestal sa ovievať.

„Veru.“ Lord Quinn si vzdychol. „Neurobil si dobre, chlapče, že si si prenajal tento dom a nebytoval si sa v dome Harndonovcov. Ľuďom sa bude zdať zvláštne, že si tu, zatiaľ čo tvoja matka, brat a sestra sú tam.“

„Zabúdate, môj milý,“ Luke hľadel na strýka spod privretých viečok, „že mi figu záleží na tom, čo si myslia ľudia.“

„Hm, možno.“ Lord Quinn dopil brandy. „Ale ani si ich nenavštívil.“

Luke si konečne sadol, elegantne si preložil nohu cez nohu. Odložil vejár a z vrecka vytiahol emailovú, drahokamami vykladanú tabatierku na šnupací tabak, štipku tabaku si dal na chrbát ruky, nenáhľivo si šnupol, až potom odpovedal.

„Nie, ani som ich nenavštívil. Možno to urobím zajtra alebo pozajtra. A možno nie.“

„A predsa si prišiel domov,“ pripomenul mu strýko.

„Prišiel som do Anglicka,“ podotkol vojvoda. „Do Londý-

na. A čo keď som prišiel len zo zvedavosti, Theo? Aby som videl, ako sa za tých desať rokov mesto zmenilo. Paríž ma možno nudil, Angélique ma už unavila. Hoci ma sem nasledovala. Vedeli ste to?”

„Markíza d'Étienne?“ spýtal sa lord Quinn. „Kedysi známa ako najkrajšia žena Francúzska?“

„Presne tá,“ odvetil Luke. „A mal by som súhlasíť s verejnou mienkou. Ale bola mojou milenkou takmer šesť mesiacov. Zvyčajne si držím milenkú nanajvýš tri mesiace. Po troch mesiacoch sa ich človek ťažko zbaví. Začnú sa správať majetnícky.“

Lord Quinn sa zasmial.

„Samozrejme, Theo,“ dodal jeho synovec, „každý vie, že vy si držíte tú istú milenkú už desať rokov, možno aj viac.“

„Pätnásť,“ spresnil strýko. „A nespráva sa majetnícky, Luke. Odmietá sa za mňa vydať, keď ma z času na čas svedomie donúti, aby som nadniesol tému manželstva.“

„Ideálna milenka,“ vzdychol Luke.

„Vrátiš sa do Bowdenu?“ spýtal sa strýko akoby nič.

„Bol by z vás skvelý konšpirátor, Theo,“ poznamenal synovec. „Jeden krôčik, potom druhý krôčik, až kým vaša obeť neurobí, čo chcete. Nie, nepôjdem do Bowdenu. Netúžim sa tam vrátiť. Nemám to tam rád.“

„Ale je to tvoje sídlo, Luke,“ pripomenul mu strýko. „Veľa ľudí v tom dome je na teba odkázaných, navyše sa povráva, že správca sa o panstvo nestará tak, ako by sa mal. Nájomné je vysoké, platy nízke, domce chátrajú.“

Vojvoda Harndon si znova ovieval tvár a uprel na lorda Quinna prenikavý pohľad. „Pred desiatimi rokmi ma vyhlásili za vraha,“ poznamenal. „Moja vlastná rodina, Theo. Mal som dvadsať rokov a bol som naivný ako – hm, doplňte si to prirovnanie, ako chcete. Kto je taký neuveriteľne naivný, ako som bol ja v dvadsiatke? Musel som utiecť a všetky skrúsené listy sa mi vracali. Zostal som bez peňazí. Presadil som sa vo svete sám, bez pomoci rodiny, len vy ste sa mi

neobrátili chrbtom. A teraz sa tam mám vrátiť a všetko napraviť?”

Strýko sa usmial, ale bol to nežný úsmev, neskrývalo sa v ňom pobavenie ako predtým. „Jedným slovom – áno, chlapče,” povedal. „A ty to vieš. Si predsa tu, nie?”

Vojvoda kývol hlavou, ale neodpovedal.

„Mal by si urobiť jedno, Luke,” podotkol strýko. „Nájsť si manželku. „Možno by si sa tam ľahšie vrátil ako ženatý. Najvyšší čas, aby si začal plodiť dedičov.”

Synovec sa tváril mrazivo, povznesene. „Mám dediča,” vyhlásil. „Keď zomriem, môže po mne nastúpiť Ashley, tak ako som ja nastúpil po Georgeovi.”

„Medzi bratmi často nastanú rozbroje, keď je jeden následníkom druhého,” poznamenal lord Quinn.

„Tak ako medzi mnou a Georgeom?” Luke si pomaly ovieval tvár. „Ale to nebolo preto, lebo som bol jeho následníkom, Theo. Kým nemal dvadsaťštyri a ja dvadsať, boli sme najlepši priatelia. Napriek všetkému, čo sa neskôr povravelo, po tom titule som nikdy netúžil. Naša hádka mala veľmi osobitý dôvod. Takmer som ho zabil, čo? Lekár povedal, že stačilo trafiť o dva centimetre nižšie. Dva centimetre. V tých časoch som bol mizerný strelec.” V hlase mu znel chlad, ale aj náznak zatrpknutosti.

„Je jar,” podotkol lord Quinn. „Čas, keď sa v meste schádza smotánka, Luke. Výborná príležitosť vybrať si nevestu súcu do vojvodovej postele.”

„Ale ten vojvoda nehľadá životnú partnerku,” poznamenal Luke. „Už pri tom pomyslení je mi zle.” Teatrálne sa otriasol, aby potvrdil svoje slová.

„Keď odídem, možno si to rozmyslíš,” lord Quinn vstal, vystrel sa. „Je najvyšší čas, chlapče.”

„Hm, ste takmer o dvadsať rokov starší ako ja, a pre vás nikdy nebol najvyšší čas, Theo? Zostali ste starým mládencom do päťdesiatky.”

Strýko sa zasmial. „Mal som smolu, že som sa zaľúbil

do vydatej dámy," odvetil. „Keď ovdovela, bolo prineskoro splodiť s ňou dedičov. A možno nie, ktovie? Na tom nezáleží, ja som iba obyčajný barón, nedýchajú mi na krk nedočkaví príbuzní.“

„A mne áno?“ Luke zatvoril vejár a vstal, aby strýka odprevadil. „Treba ich naučiť, že čosi také nemienim tolerovať, Theo. Mne nikto nebude dýchať na krk, kým tú dámu výslovne nevyzvem.“

Strýko sa srdečne zasmial. „Ožeň sa, Luke. To bude najlepšie riešenie. Ver mi. A splod' čo najskôr synov. Budem mať oči otvorené a poobzerám sa, kto je tento rok dostupný. Vyberiem ti tú najkrajšiu dámu, chlapče, pravda, pokiaľ bude mať aj dobré postavenie a výchovu.“

„Ďakujem, Theo,“ Luke šiel za lordom Quinnom do haly, „ale zvyčajne si sám vyberám partnerky do postele. A málokedy na dlhšie ako na tri mesiace.“ Urobil grimasu na loka-ja, ten otvoril vchodové dvere. „Musíte si naraziť klobúk na hlavu, akoby ste ho prilepili k parochni? Neviete, že klobúky sa nemajú nosiť na hlave, ale pod pazuchou?“

Strýko zaklonil hlavu a nevelmi elegantne zaburácal smiechom. „Zabudni na francúzske maniere,“ vyhlásil. „Teraz si v anglickom podnebí, chlapče, tu klobúk neslúži na ozdobu, naozaj chráni hlavu.“

„Božeuchovaj!“ zvolal vojvoda priveľmi rozohnene. Keď sa za strýkom zatvorili dvere, zamieril do knižnice.

Nevesta. O neveste nikdy vážne nerozmýšľal, hoci mal už tridsať rokov a pred dvoma rokmi po bratovej smrti nečakane postúpil na spoločenskom rebríčku. Brat zomrel len tri roky po otcovej smrti. Naposledy uvažoval o manželke pred desiatimi rokmi, ale na to teraz nechcel myslieť.

Manželstvo nie je preňho. Znamenalo by záväzok – niekomu by patril a niekto by patril k nemu. Znamenalo by to deti a pripútanosť. Pripútanosť tela i duše. Znamenalo by to, že by bol zraniteľný – znova.

Teraz sa ho nič nedotkne. Celých desať rokov si starostli-

vo udržiaval pocit nezraniteľnosti. Vlastne deväť rokov, ak nerátal ten prvý rok, keď plakal a prosil a potom sa s pocitom sebaľútosti vrhol do divého hýrenia. Podarilo sa mu nahrať majetok, a to len a len vlastným pričinením, najprv vďaka hazardným hrám, potom vďaka starostlivým investíciám. Zmenil sa na ozajstného parížskeho džentlmena, takže ho všade nielen prijímali, ale aj vyhľadávali v najvyšších kruhoch. Naučil sa upútať pozornosť najkrajších žien, milovať sa s nimi, a keď ho unavili, vedel sa ich zbaviť. Stal sa majstrom v šermiarskom umení aj v streľbe z pistole a obe zbrane boli v jeho rukách smrteľným nástrojom. Naučil sa správať šarmantne a zachovať si chladné srdce. Naučil sa, že láske nemožno veriť, ani keď ide o lásku k vlastnej rodine – najmä vtedy. Naučil sa nečakať lásku ani ju nerozdávať.

Vedel, že si získal povest' nemilosrdného, bezcitného muža. Presne po takej povesti túžil. Chcel, aby ho svet vnímal práve tak. Taký chcel byť.

A teraz si má hľadať ženu? Len preto, lebo jeho strýkovi sa to zdá správne? Odkedy o ňom rozhoduje strýko? Vlastne, ak má na tú otázku odpovedať úprimne, musí priznať, že často sa držal strýkových rád, premýšľal, opierajúc sa o kozubovú rímšu, neprítomne hľadiac na druhú stranu izby. Theo mu poradil, aby šiel do Francúzska, tam sa vzdal nádeje, že sa niekedy vráti domov k predošlému spôsobu života – teraz sa mu zdalo vyslovene smiešne, že pôvodne mal byť kňazom a aj sám po tom túžil. Ale strýko mu navrhol, aby šiel do Paríža a začal tam žiť novým životom. A strýko mu nedávno navrhol, aby sa vrátil domov – teda, sčasti domov. Prišiel do Anglicka, presnejšie, do Londýna. Nebol si istý, či dokáže zísť do Bowden Abbey.

V Bowdene bola Henrietta. Jeho švagriná, Georgeova vdova.

Keby mal manželku, možno by sa ľahšie vrátil domov. Tá myšlienka sa vynorila nečakane.

Ale on nechcel manželku. A nechcel ísť do Bowdeny.

Theo mu však pripomenul, že tam má isté povinnosti voči ľuďom, ktorí sú od neho závislí, okrem členov vlastnej rodiny. Nech idú všetci do čerta, premýšľal. Čo on má s nimi spoločné? To sú ľudia jeho otca. Georgeovi ľudia.

A teraz jeho.

Nikdy netúžil stať sa vojvodom Harndonom. Nikdy Georgeovi nezávidel postavenie najstaršieho syna. Uspokojil sa s titulom lord Lucas Kendrick. Možno reverend lord Lucas Kendrick. Žalostne sa usmial, hoci to bol skôr posmešok než úsmev. Chudák naivný chlapec. V dvadsiatich rokoch túžil byť kňazom, oženiť sa a žiť s manželkou šťastne na večné veky.

Hm, nejako sa musí donútiť, aby navštívil matku, keď už je v meste, aj Doris a Ashleyho. Ak mal veriť Theovi, jeho sestra a brat majú nejaké problémy a jeho matka si s tým nevie dať rady, musí to vyriešiť on. Aj to vyrieši, dofrasa. Ale problémy v Bowdene bude riešiť na diaľku. Možno vymenuje nového správcu a zbaví sa Colbyho. Alebo zavolá Colbyho do Londýna, aby sa obhájil.

Neožení sa. A keď sa nabudúce stretne s Theom, aj mu to rázne povie. Pri Theovi sa človek musí správať razantne, inak sa môže stať, že urobí to, čo od neho chce. Theo sa minul s povolaním. Mal byť diplomat.

Luke sa vrátil do Anglicka, aby sa predstavil ako nový vojvoda a aby sa stretol s matkou, bratom a so sestrou, kým boli v Londýne. Chcel uplatniť svoju autoritu tam, kde sa to patrilo – a kde to bolo potrebné. Prišiel z pocitu povinnosti – pravda, tak trochu aj zo zvedavosti. Ale nemal v úmysle zostať. Len čo bude môcť, vráti sa do Paríža, tam patrí, tam je šťastný – teda, pokiaľ človek bez srdca môže byť šťastný. Nehľadal šťastie. Ak je človek šťastný, môže byť aj nešťastný a skôr či neskôr aj bude nešťastný. Najlepšie je vyhybať sa obom extrémom.

Lady Sternová nezaujato pozrela na seba – bola po pás nahá, zvyšok tela jej zakrývala prikrývka. Zrejme som vo veku, keď by som sa mala zakrývať aj vyššie, ak ma vidia aj iné oči, nielen moje, uvažovala. Už nebola mladá krásavica. Ale keď obrátila hlavu k svojmu milencovi, všimla si aj na jeho tvári a hrudi znaky starnutia. No na tom nezáleží, povedala si. Už sa predsa dobre poznajú. Keby ho teraz videla prvý raz, možno – bezpochyby – by ho vnímala ako muža v strednom veku. A keby ho videla bez parochne ako teraz, zdal by sa jej ešte starší, lebo rednúce vlasy mal ostrihané celkom nakrátko. Ale jej oči videli iba muža, ktorého už celé roky poznala a milovala.

Otvoril oči, usmial sa na ňu. „Staroba sa pomaly zakráda – alebo skôr sa rúti cvalom, Marj,“ povedal, akoby jej čítal myšlienky. „Prespal som naše spoločné popoludnie?“

„Nie, Theo,“ odvetila. „Prvú časť toho popoludnia ste neprespali. Ach!“ Spokojne si vzdychla a rozkošnícky sa natiahla, na nohe pritom cítila jeho nohu. „Mám dojem, že toto je s vekom čoraz krajšie.“

Zasmial sa. „Ale kedysi sme vôbec nespali,“ podotkol. Zrazu zmenil tému, vrátil sa k tomu, o čom hovorili pred milovaním. „Podľa vás by sa k nemu hodila staršia žena? Nie je trochu pristará, Marj?“

„Aby mu porodila zopár synov a dcér?“ spýtala sa opovržlivo. „Bože dobrý, Theo, ona má dvadsaťpäť rokov. Ešte nie je vechá starenka. A je naozaj krásna. A príjemne vyzreťá. Viete, dosť si v živote vytrpela.“

„Vyzretá,“ poznamenal sucho. „To Harndona nenadchne, láska moja. Možno sa mu budú iné mladé dámy zdať chutnejšie.“

„Možno,“ pripustila. „Nepoznám jeho vkus. Ale Agnes má iba osemnásť. Je celkom pekná a dobrosrdečná, no pre muža v Harndonovom veku a s jeho skúsenosťami by bola iba hračkou. Anna by mu mohla byť dobrou spoločníčkou.“

„Niektorí muži chcú ženy ako hračky, Marj,“ podotkol.

„A, samozrejme, ako matky svojich detí. Mne sa osemnásť zdá dobrý vek.“

„Dohodnime sa na Anne, Theo. Kvôli mne,“ obrátila hlavu a pobozkala ho na líce. „Mám ju rada. Veľmi by sa mi páčilo, keby sa vydala za vojvodu. A ešte k tomu za vášho synovca.“

Obrátil hlavu, pery sa im stretli. „Prečo nie?“ odvetil. „S tým chlapcom je to niekedy dosť ťažké. Trvalo mi dva roky, kým som ho presvedčil, aby prišiel do Anglicka. Možno potrvá ďalšie dva, kým ho dostanem do Bowdeny. Tvrdí, že si nehľadá manželku. Pokúsime sa, aby prejavil záujem o zrelú krásu.“

„Anna takisto dôrazne vyhlasuje, že nehľadá manžela,“ poznamenala lady Sternová. „Musela som vynaložiť veľký dôvtip, kým som ju presvedčila, aby si dala ušiť elegantné šaty. V Londýne nemôže vyzerať ako dievča z dediny.“

Lord Quinn urobil grimasu. „To by sa Harndonovi veru nepáčilo. Teda, aj keď sa pravdepodobne pokúšame o nemožné – kedy ich dáme dokopy? Na bále lady Didderingovej?“

„Ten sa koná pozajtra?“ overila si. „Áno, to mi vyhovuje, Theo. Ach, keby to tak vyšlo! Moja drahá Anna – a vojvodkyňa! A zámožná dáma. Túžim, aby bola šťastná, akoby bola moja vlastná dcéra.“

Pohladil ju po vlasoch. „Ste smutná, že nemáte vlastné deti, Marj? Mali sme to skúsiť?“

„Nie,“ pokrútila hlavou. „Nemá zmysel ľutovať, Theo. Mne sa môj život páči. A ešte sa neskončil. Možno sa ani tak skoro neskončí. Veď mám ešte len štyridsať. V skutočnosti nie je celkom nemožné...“ Nedopovedala.

„Pomaly je podvečer,“ podotkol. „Mám večerať u Potterovcov a oni vždy podávajú jedlo presne. Využijeme čas, ktorý nám zostáva?“

„Áno.“ Spokojne vzdychla a obrátila sa k nemu. „Využime ho, Theo.“

JEHO MATKA, SESTRA AJ BRAT BUDÚ na bále u Didderingovcov a strýko naliehal, aby sa na ňom zúčastnil. Luke si to domyslel ešte prv, než zistil, že je to naozaj tak. Bude dosť v rozpakoch, keď ich stretne prvý raz po desiatich rokoch na verejnosti. Ale tomu stretnutiu sa nemôže vyhnúť. Koniec koncov prišiel do Anglicka práve preto. A nemôže očakávať, že navštívia oni jeho, hoci musia vedieť, že je v Londýne, Theo sa o to postaral. Keby to dlhšie odkladal, mohli by si myslieť, že sa stretnutia s nimi bojí.

Ale nebál sa. Akurát to netúžil urobiť a bol by najradšej, keby to nebolo nevyhnutné – nikdy. Keby George žil alebo mal syna, ktorý by sa stal jeho dedičom, všetko by bolo iné. Luke by mohol do konca života zostať v Paríži a zabudnúť na to, že je rodený Angličan. Mohol by zabudnúť, že tam má rodinu.

Nepotrebovali by ho, ani on by nepotreboval ich. Už dávno ich nepotrebuje.

Ale George nežije a George – s Henriettou – nemali syna. A tak ho s Anglickom a Bowden Abbey, kde sa narodil, navždy viazalo puto a viazalo ho aj s rodinou, ktorá tam ešte vždy žila.

Tomu faktu sa nemohol vyhnúť, a preto sa deň pred bálom u Didderingovcov ukázal v dome Harndonovcov, ktorý bol teraz jeho, ale on si na mesiac prenajal iný – možno urobil hlúposť, svedčilo to o istej zbabelosti. Jednoducho nechcel bývať pod jednou strechou so svojou matkou. A nepozvali ho, aby sa tam ubytoval, hoci, samozrejme, nijaké pozvanie nepotreboval. Možno jeho matka ani nevedela, že sa chystá do Anglicka.

Majordóma, ktorý ho prijal v dome Harndonovcov, nepoznal. Keď sa mu Luke predstavil, ani len brvou nemihol, hoci sa hlboko uklonil a správval sa výrazne úctivejšie. Oči-

vidne riešil dilemu. Má uviesť svojho pána ako návštevníka alebo...?

Luke mu pomohol. „Mohli by ste sa spýtať vojvodkyne vdovy Harndonovej, či dnes predpoludním prijíma návštevy?“ Prešiel cez dláždenú halu a pristavil sa pri vydarenej krajinke v zlatom ráme.

Keďže svoj príchod vopred neoznámil, matka ho prijala sama v rannom salóne. Keď vkročil do miestnosti, vstala. Mala len minútku na to, aby sa pripravila na prijatie syna, ktorého nevidela desať rokov.

„Madam?“ Luke sa jej vo dverách uklonil. „Dúfam, že sa máte dobre.“

„Lucas,“ vyslovila jeho meno po chvíli ticha. „Počula som, že si sa zmenil. Ani by som ťa nespoznala.“

Ona vyzerala tak, ako si ju pamätala: vystretá, vyrovnaná, v tvári ani náznak úsmevu. Tmavé vlasy, dosť prešedivené, nemala napudrované. Jediný znak, že je o desať rokov staršia. Ale jeho matka nikdy nevyzerala mladá – ani stará. A nikdy sa neusmievala, nesprávila sa srdečne ani materinsky. Celý život sa riadila povinnosťou. Lásku k deťom udušila povinnosť pripraviť ich na postavenie, aké ich v živote čaká. Nikdy nebola tvrdá a nezanedbávala ich, ale nebola ani láskyplná a vždy sa tvárila vážne.

„Bol som ešte chlapec, madam,“ začal Luke, „keď ste usúdili, že nie som hoden byť vašim synom. Odvtedy prešlo desať rokov.“

Na to nereagovala. „Konečne si prišiel domov, aby si si splnil povinnosť,“ povedala napokon, „hoci si urobil chybu, keď si sa rozhodol ubytovať v inom dome, a pritom je toto tvoj dom.“

Naklonil hlavu, no nevysvetlil, prečo sa rozhodol bývať inde. Rozmýšľal, či ho matka vôbec niekedy objala. Nespomínal si na to. Toto privítanie – ak sa to dalo považovať za privítanie – bolo presne také, aké od nej mohol očakávať. Nijaké roztvorené náruče, dychtivý pohľad, slzy ani vrúc-

ne slová. Ale on ani nič také nechcel. Prišlo by to s desaťročným meškaním. Matka sa nepokúsila chrániť ho pred otcovým tvrdým odsúdením. Nevybozkávala ho na rozlúčku, ani ho neuistila, že ho napriek všetkému ľúbi. Do samého konca si plnila svoje povinnosti.

„Dúfam, že moja sestra a brat sa majú dobre,“ prehodil.

„Doris má devätnásť rokov, Ashley dvadsaťdva,“ odvetila. „Päť rokov prežili bez otcovho vedenia a dva roky bez hlavy rodiny.“

Žiada ho o pomoc? Alebo mu vyčíta, že doteraz zanedbával svoje povinnosti? Asi to druhé, usúdil.

Smútila po otcovej smrti? premýšľal Luke. A po smrti najstaršieho syna? George zomrel na choleru, z celej rodiny si tá choroba vzala iba jeho, no podľahlo jej aj zopár ľudí z dediny.

„Mali ste nejaké problémy?“ spýtal sa. Ešte vždy stáli každý na inom konci miestnosti. Nevyzvala ho, aby sa posadil, no zároveň mu znova prebleslo hlavou, že nepotrebuje, aby mu niekto dovolil usadiť sa vo vlastnom dome. V každom prípade zostal stáť, kde bol.

„Doris sa rozhodla vydať za nedobrá partiu, hoci som ju priviedla do mesta, aby si našla manžela hodného jej postavenia a zoznámila sa s množstvom džentlmenov, ktorí by boli vhodnou partiou,“ vysvetľovala. „Ashley... hm, z toho vyrástol nezvládnuteľný divoch, zabúda na svoje postavenie.“

„Hovorí sa tomu vyhadzovať si z kopýtka, madam,“ poznamenal.

„Najhoršie je,“ pokračovala, „že sa dozvedeli o činoch svojho staršieho brata v Paríži a očakávajú, že ich budeš podporovať v tých indiskrétnostiach, alebo ich aspoň budeš ignorovať. Namýšľajú si, že keď už niet otca ani Georgea, môžu si robiť, čo chcú.“

Luke zdvihol obočie. „Naozaj?“ spýtal sa ticho.

„Neviem, či si prišiel, aby si k nim bol zhovievavý, alebo